

Spoštovani dr. Mikoš!

Medtem ko sem se z vlakom vozil iz Düsseldorfa proti Frankfurtu, sem na spletnem portalu časopisa Delo prebral vaš prispevek o „vpisni suši“ na tehničnih fakultetah.

Sam že osem let živim in delam v Frankfurtu in ravno toliko časa ne delujem več kot strojnik. Nekako sem se čutil izzvanega, da vam predstavim tudi moj pogled in dodam majhen kamenček v vaš sicer odlični članek. Sam sem kot diplomirani inženir strojništva po diplomi v 90. letih relativno enostavno dobil službo pri Danfoss Trati v Ljubljani. Ne glede na to, da sem imel izvrstne pogoje, kolege in tudi primerljivo dobro plačo, sem se takoj soočil z zanimivim dejstvom, ki je enak vsem tehniškim poklicem. Moje delo je bilo vedno transparentno, vsakomur (strokovnjaku) je bilo na prvi pogled jasno, kaj sem naredil in ne kaj sem delal. Tudi moji zanamci bi lahko pri pregledu načrtov vedno ugotavljali mojo (ne)spretnost. Posledično sem bil tudi vedno odvisen samo od sebe in svojega dela. Ti dve dejstvi sta neizprosni vendar zelo koristni za samozavest, predvsem ko se človek vzpenja po družbeni lestvici. Po drugi strani pa je to za člane družbe, ki so že dosegli določeno raven (oziroma tako vsaj mislijo) seveda tudi velika omejitev, kajti transparentnost je prednost za dobre, hitre, prizadevne...

Po zanimivem spletu okoliščin zadnjih osem let delam v finančnih institucijah in sem imel tako priložnost dobiti vpogled tudi v drugi del družbe. Moram vam priznati, da je delo in življenje na drugi strani dejansko bistveno lažje. Odgovornosti so manjše oziroma so bolj netransparentne, uspeh ali neuspeh je običajno bolj posledica zornega kota opazovalca oziroma ocenjevalca kot pa neke objektivne meritve. Nenazadnje je tudi nagrada popolnoma nesorazmerna z vloženim trudom, delom, sposobnostmi in, kar je najbolj žalostno, prevzetim tveganjem.

Torej očitno stereotipi držijo?! Dejansko obstajajo znotraj družbe bližnjice, ki jih mladi ljudje na razpotjih prepoznajo in želijo izkoristiti. Zakaj bi se potem nekdo sploh še trudil in študiral kaj drugega kot ekonomijo in podobne „mehke“ vede, zakaj bi vložil toliko več dela in energije v nek tehničen poklic? Po eni strani je danes zapostavljeno dejstvo, da je delo inženirja, kljub večji odgovornosti, zelo zabavno in bistveno bolj ustvarjalno kot katerikoli drug poklic. Tukaj mislim, da bi morale predvsem fakultete in tudi tehnične gimnazije narediti več za promocijo, ampak to veste sami bolje. Sam sem hotel podati druge izkušnje, ki so zelo pozitivne. Ker so tehnične vede tako transparentne, smo tehniki pripravljene vložiti bistveno več truda v nek podjem, predvsem pa stremimo k rezultatu in ne samo delu, kar delodajalci in vodstvo vedno z veseljem podpirajo in nagradijo. Analitično in kompleksno razmišljanje, ki se krepri pri predmetih, kot je matematika ali pa recimo dinamika fluidov. Tudi kibernetika pride ravno tako zelo prav pri (bistveno manj) kompleksni analizi gibanj valutnih razmerij. Vse to se odraža tudi v velikem deležu tehnikov v zelo ekonomskih poklicih. Sam delam v prodaji, kar je s strani tehnikov eno najmanj cenjenih poklicev, pri tem pa mi je moje tehnično ozadje v veliko oporo predvsem pri kompleksnejših projektih in nalogah. Nenazadnje in mogoče danes najbolj bistveno pa je dejstvo, da je lažje če se postavite v vrsto za službo kot eden redkih diplomiranih inženirjev ali pa kot eden od 176 diplomiranih ekonomistov.

Veseli me, ko prebiram članek, kot je vaš, ker vidim, da gre razmišljanje v pravo smer. Prepričan sem, da se bo klima, tudi po vaši zaslugi, sčasoma tudi obrnila. Nekako se čutim poklicanega, da tudi sam pomagam, zato me, če vam pride karkoli na um, kjer bi vam finančnik v Frankfurtu prišel prav, prosim, le pokličite.

Sicer pa lep pozdrav iz Frankfurta.